

Söndag den 4 november 2012.

## **Predikan på söndagen efter Alla helgons dag.**

*Vårt evighetshopp*

Evangelietext: Lukas 12:4-7.

Predikant: Bertil Högström.

Det här korta avsnittet med undervisning i Lukasevangeliet gav mig inspiration till en liten bit dialog här i början av predikan. Man kan tänka sig att det är en möjlig dialog från ett konfirmationsläger t.ex. eller kanske från samtalet en tisdagsmorgon vid ljusgloben här i kyrkan.

”Var inte rädda! Låt er inte skrämmas!” Det är den vanligaste uppmaningen i hela bibeln.

Att vila i tilliten till Gud, som är den barmhärtiga och kärleksfulla vårdaren av sin skapelse, det är människans naturliga läge. Det är att vara i kosmos – den ordnade världen, världen i harmoni.

- Men, om Gud upprätthåller harmoni och ordning, vem kan då rubba den?
- Människan med sitt fria val mellan gott och ont!
- Men om Gud står för det goda, - vem står då för det onda?
- Den som vill rubba balansen och störta världen i kaos och fördärv, - Djävulen.
- Varför skulle människan välja det onda i stället för det goda?
- Tänk, vilken maktposition! Att kunna rubba hela Guds skapelseordning!
- Så människan skulle offra sin trygghet för att nå makten att bestämma?
- Bakom henne/honom står den som lockar med maktens berusning, men som själv inte vill synas.
- Så människan gör sitt val utan att förstå vad det leder till?
- Just precis så!

Människorna som Jesus talar till i texten och kallar sina vänner, är den lilla flocken lärjungar som han samlat runt sig. Det är dem han uppmanar att inte låta sig skrämmas av hot mot sina liv. Det verkliga hotet är mycket större, och samtidigt mycket svårare att inse och att stå emot. Det kommer inifrån lärjungen själv i form av tvivel på att han valt rätt, när han valt att följa den där Jesus från Nasaret, istället för att söka sin egen väg framåt i livet. Om han gjort det kunde han säkert ha kommit mycket längre i kampen om positioner och uppfyllande av sina drömmar. ”Inte kan väl mitt val ha en så avgörande betydelse, så att världen störtar ner i våld och kaos för att jag väljer bort lärjungaskapet hos Jesus!?”

Men det är det här som är det avgörande i själva verket!

Vi har ständigt del i det som händer, i strömmen av orsak och verkan, även om det är sällan vi blir medvetna om det. Och här skiljer vi oss från resten av skapelsen. Sparvarna är viktiga och de är inte glömda av Gud, men människan är mycket viktigare, eftersom hon är medveten och kan göra egna val. Jesus ville göra lärjungarna medvetna om innebörden i det val de hade gjort, när de valt att följa honom. Men han ville också peka på risken av att inte välja, när möjligheten gavs.

När han kommer och proklamerar att himmelriket har kommit och finns mitt ibland människorna, så innebär det att det är nu de ska välja att följa honom. En stor del av Jesu liknelser har just den

poängen, faktiskt. Liknelserna om den borttappade penningen, om det förlorade fåret och om festen där de som var bjudna inte ville komma, är några exempel på detta.

- Det var nog en väldigt speciell situation just där i Palestina just då, när Jesus levde där. Nu är ju situationen en helt annan.

- Ja, det är sant, men även nu finns Guds rike mitt ibland oss, även nu kan vi välja det som är gott och bekämpa det som inte är gott.

- Hur ser man att något är gott? Hur ser man var Guds rike är?

Jag tror att Guds rike är där människor älskar varandra och delar med sig utan krav på motprestation. Där man lever i harmoni med skapelsen så gott man kan. Glimtvis tror jag att man får uppleva detta, och dessa glimtar är det som är vårt evighetshopp.

Den kunskap vi nu har om hur världen ser ut, gör oss ju inte tryggare precis. Hoten mot vår existens tycks växa fortare än vår kunskap om hur man ska bemästra dem, men samtidigt är det fascinerande att se hur varje nytt framsteg i forskningen fördjupar insikten om hur unik vår planet tycks vara, och hur skör den balansen är som gör att allt fungerar. Den allvarligaste risken för obalans som leder till kollaps finns nog på det mänskliga planet. Vår oförmåga att lösa konflikter, vår brist på kunskap om oss själva och vår brist på ödmjukhet inför problemen.

Antikens människor såg högmodet som den synd som gjorde att människan gick miste om gudarnas välvilja, och hur vi väljer att se på det här med orsaken till det onda har kanske egentligen inte så stor betydelse. Det faktum som kvarstår är att vår situation som människor är hotad, och att Jesus har öppnat för oss en väg tillbaka till den gemenskap och harmoni som var Guds mening med skapelsen. Den vägen gick Jesus före oss längst in i ångesten. Han som är livets bröd går genom tid och rum och ger oss för varje dag brödet som ger liv och hopp för evigheten.

AMEN

